

selv, dog denne Retsgrund vilde altsaa bortfalde, naar der var givet Samtykke til, at Grundloven alene med Bibehold paa anden Naade af Repræsentationen i de særlige Anliggender kunde betragtes som aldeles ophævet. Om og f. Ex. en deelvis Repræsentation i de fælles Anliggender derefter alligevel blev indført, saa var dog det danske Folks Ret i den her omhandlede Henseende holdgivet i Regjeringens Hænder, udenat der i noget omhelst enkelt eller bestemt Punkt paalaae denne nogen Forpligtelse til at tilstaae Kongerigets Befolkning blot Andeel i Repræsentationen ved Behandlingen af alle de Fællesanliggender, hvilke Rigsdagen for Tiden endog er forpligtet til, for Kongerigets Vedkommende, at varetage alene.

Men til at give Regjeringen en saa udstrakt Fuldmagt, tør Thinget ikke ansee sig myndiget. Der paaligger netop selve Rigsdagen en Forpligtelse til, ved alle lovlige Midler, der staae til dens Raadighed, at forsvare Folkets Ret ligeoverfor Regjeringen. Folkets Udsendinge tør ikke fritage sig selv for det Hverv, de med denne Forpligtelse have paataget sig; de kunne ikke overdrage dette Hverv til Andre, end siige give det i Regjeringens egne Hænder. Det i Grundloven tagne Forbehold forudsætter vistnok, at endog væsentlige Forandringer kunne indtræde med Hensyn til Grundlovens Bestemmelser, saafremt navnlig Slesvig blev at inddrage under fælles Regjering med Kongeriget; og dette Forbehold kunde muligt ved Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 ansees udvidet til Holsteen og Lauenborg; men Grundlovens §. 100 foreskriver tillige de Former, hvorunder sllige Forandringer maae stee, saalænge de eensidigen skulde iværksættes for Kongerigets Vedkommende og fra Kongerigets Side alene. Samme §. 100 henviser nu paa det Bestemteste Thinget strax fra Begyndelsen af, til ikke en saadan Sag at tage nogen anden Beslutning end den, der fornuftigvis kunde tænkes at ville finde hele Folkets Bifald ved den Appel til dette, som Paragraphen i sidste Instants paabyder. Thi, uden en saadan Forudsætning, maatte en i Thinget i tre forskjellige Sessjoner forhandlet og vedtaget aldeles eenslydende Beslutning, naar samme den 3die

Gang skulde tages af et netop i den Hensigt valgt nyt Thing, blive en Umulighed. Men at Folket skulde ville, at det Forsvar for dets Rettigheder, hvilket Enhver, der har modtaget Valg til Rigsdagen, har paataget sig, af Thinget selv atter skulde overdrages til Regjeringen, mod hvem netop hiint Forsvar, som uafviselig Pligt, paalaae Rigsdagen, det kunde dog Thingets Medlemmer, selv med den største Tillid til Regjeringen, ikke uden Selvmodsigelse antage.

Idet derfor nærværende Mindretal har været aldeles enigt med Fleertallet angaaende Beskaffenheden af og Betingelserne for de Forandringer i Grundloven, hvortil Uddalget, efter en uafhængig og selvstændig Undersøgelse af Sagen, har besluttet at stille Forslag, saa har dog nærværende Mindretal ikke troet at kunne følge Fleertallet videre paa dets Vej, forsaavidt dette Sidste slutteligt har foreslaaet at opstille sine Betragtninger som et nyt uafhængigt Udkast, i Form af Endringsforslag til selve Grundloven. Samme Forslag er egentligt kun en Deel af Begrundelsen til Fleertallets Endringsforslag til Regjeringens Udkast. Man gik ved Sagens første Behandling over til anden Behandling af det foreliggende Udkast. Dette Mindretal ønsker at see selve Grundloven bevaret som urokkelig historisk retlig Kjendsgjerning, men antager, at et saadant Maal fuldeligt kan naaes ved til Sagens forestaaende anden Behandling blot at opstille Resultatet som Endringsforslag til Regjeringens Udkast.

Den betænkkelige Character, som Regjeringens Udkast har, hidrører fornemmeligt fra dets sidste Paragraph forbunden med Titlen. Denne alene vilde uden Udkastets sidste Paragraph formeentlig i og for sig ikke have havt nogen saadan betænkkelig Character. Forøvrigt er Udkastet mere mærkeligt, ved hvad der er ubeladt, end ved hvad dert af Grundlovens Bestemmelser er optaget. Hele Udkastet angaaer i Almindelighed en deelvis Forandring af Grundloven, men der rigtignok vilde strække sig saavidt, at slutteligt hele Grundloven dert gik under. Udkastet er imidlertid ikke endnu Lov, fordi det er fremlagt; det bliver uden Betydning, som Forslag, naar Thinget, ved at rette dets Mangler, hjemviser de dert fore-